

Περί «σφαγέα» Μέγα Αλέξανδρου

 Καθώς αρκετοί είναι αυτοί που θεωρούν τον Μέγα Αλέξανδρο «σφαγέα των λαών» που κατέκτησε (ας παραβλέψουμε όσους δεν τον θεωρούν και Έλληνα), ίσως θα ήταν χρήσιμο σε πολλούς, να δοθεί μια ερμηνεία στην ακόλουθη εικόνα:

Για όσους δεν κατάλαβαν, περί τίνος πρόκειται, απεικονίζεται ένα αφγανικό χαρτονόμισμα, εκδόσεως 2002. Να θυμίσουμε απλά, ότι το σημερινό Αφγανιστάν ήταν μια από τις περιοχές που κατέκτησε ο Μέγας Αλέξανδρος και υποτίθεται ότι κατέσφαξε τους πληθυσμούς των. Πάνω στο χαρτονόμισμα (εκεί που δείχνουν τα κίτρινα βελάκια) υπάρχουν κάποιες εικόνες. Τί ακριβώς είναι όμως αυτές οι εικόνες;

1. Εκεί που σημαδεύει το πρώτο βελάκι, βλέπουμε την απεικόνιση του Ευκρατίδη, με την διευκρινιστική επιγραφή «ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΥΚΡΑΤΙΔΟΥ» (σ.σ: Οι Αφγανοί έχουν κάνει ορθογραφικό λάθος στο όνομα, καθώς έχουν μπερδέψει το Δ με το Λ). Ποιος ήταν ο Ευκρατίδης όμως; Ήταν ο Έλληνας βασιλιάς της

Βακτριανής (167-157 π.Χ.), δηλαδή της περιοχής που περιλάμβανε και το σημερινό Αφγανιστάν.

2. Το δεύτερο βελάκι που δείχνει στο αριστερό τετράγωνο με το γαλάζιο φόντο, είναι γεωμετρικός διάκοσμος που συνιστά μια γνήσια μακεδονική - ηπειρώτικη - θεσσαλική σύνθεση δύο μυθικών ελληνικών συμβόλων: Του Κηρυκείου του Ερμή και του θεού-ποταμού Αχελώου (Ασπροπόταμου) που απαντάται σε αφθονία στα μεσοβίτικα και λοιπά ελληνικά υφαντά και κεντήματα από τους προϊστορικούς χρόνους μέχρι σήμερα.

3. Το τρίτο βελάκι δείχνει μια ασίδα. Χτίστηκε το 1828, επί βασιλείας Αμανουλάχ Χαν, και ήταν αφιερωμένη στην απελευθέρωση από τους Άγγλους το 1919, ελεύθερη απόδοση της Ασίδας του Θριάμβου που βρίσκεται στο Παρίσι. Όμως η ασίδα αυτή που έφτιαξαν οι Αφγανοί διαφέρει από αυτή των Παρισίων αφού έχει πλείστα όσα ελληνιστικά στοιχεία (π.χ. ο μαϊάνδρος, βγάζει μάτι) που εκφράζουν, με υπερηφάνεια, την ανάμνηση των Αφγανών από το πέρασμα από την χώρα αυτή του Μεγάλου Αλεξάνδρου και του ελληνικού πολιτισμού. Η ασίδα (που έχει καταστραφεί πλέον, λόγω πολέμου) χτίστηκε στο χωριό Paghman, όπου ο βασιλιάς έκανε τις θερινές του διακοπές.

Σημειωτέον, ότι τα δύο πρώτα σύμβολα, δεν απεικονίζονται μόνο σ' αυτό το χαρτονόμισμα, αλλά σε πολλά περισσότερα, ακόμη και παλαιότερων εκδόσεων.

Με βάση τα παραπάνω λοιπόν, το μόνο που μπορεί να συμπεράνει κανείς, είναι ότι οι Αφγανοί θα πρέπει να είναι μαζοχιστές, καθώς μ' αυτόν τον τρόπο τιμούν τον «σφαγέα» τους.

Και μερικές σχετικές παρατηρήσεις:

Όλα όσα γνωρίζουμε για αυτά που άφησε ο Αλέξανδρος και οι Έλληνες γενικώς, στις περιοχές και τους λαούς που κατέκτησαν (γλώσσα, πολιτισμό, ήθη και έθιμα, κοκ.) οδηγούν αυθόρμητα σε κάποιες συγκρίσεις με άλλους κατακτητές, που κάποιοι εκπρόσωποί τους, με περισσό θράσος και αμνησία θα έλεγα, προσπαθούν να βρουν αρνητικά σημεία για να διαβάλουν ιστορικές μορφές του Ελληνισμού. Ας θυμηθούμε τις σφαγές και τα εγκλήματα των Ισπανών κατακτητών της Νότιας και Κεντρικής Αμερικής και μάλιστα υπό το βλέμμα και τις ευλογίες της Καθολικής Εκκλησίας. Ας θυμηθούμε τη μοίρα (διάβαζε γενοκτονία) των Ινδιάνων των Ηνωμένων Πολιτειών, των οποίων οι εκπρόσωποι συχνά ενοχλούνται από τον Αλέξανδρο. Ας παρατηρήσουμε τι «πολιτισμό»

άφησαν στις πρώην αποικίες τους οι «πολιτισμένες» χώρες της Ευρώπης: «διαίρει και βασίλευε», για να τις ελέγχουν και να τις απομυζούν εσαεί, μέσα από την αναρχία, τη διαφθορά και τις εμφύλιες συγκρούσεις.

Αλλά αν δούμε τι συμβαίνει και σήμερα, θα παρατηρήσουμε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες ξεκίνησαν και συνεχίζουν ένα πόλεμο στις ίδιες περιοχές που κάποτε είχε εκστρατεύσει ο Αλέξανδρος. Εκείνος πέτυχε να γίνει αγαπητός από όλους τους λαούς που κατέκτησε, ώστε ακόμη και σήμερα, να μιλούν γι' αυτόν. Οι σημερινοί κατακτητές δεν πέτυχαν ούτε σ' αυτό, παρά τα μέσα ψυχολογικού πολέμου και επηρεασμού της γνώμης που διαθέτουν. Ο Fuller στο βιβλίο του «*The Generalship of Alexander the Great*» (1957), γράφει σχετικά: «Ενώ ο σκοπός της στρατηγικής του ήταν να κερδίζει μεγάλες μάχες, ο σκοπός της πολιτικής του ήταν να ειρηνεύει και να μην εξοργίζει τον εχθρό του, ώστε να περιορίζει τον αριθμό των μαχών που έπρεπε να δώσει. Η ήττα του περσικού στρατού ήταν ο στρατηγικός του στόχος, ενώ το να πάρει τους λαούς με το μέρος του ήταν ο πολιτικός του στόχος. Ο πρώτος ήταν το μέσο για να επιτευχθεί ο δεύτερος».

Γι' αυτό μέχρι σήμερα τον τιμούν αυτοί τους οποίους κατέκτησε!

Δρ. Ιωάννης Παρίσης